

ת"פ 67788/07/17 - מדינת ישראל נגד ד.ק., הנאשמים

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 67788-07-17 מדינת ישראל נ' ק'(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ד.ק. (עציר) - הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דיאנה דובז'יק

הנאשם הובא באמצעות שב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד איתי רוזין

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן, בשני פרטי אישום בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג (שתי עבירות), לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), איומים (שתי עבירות), לפי סעיף 192 לחוק ותקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג, לפי סעיף 382 (ג) לחוק.

המתלוננת והנאשם הינם בני זוג ולהם בת קטינה כבת חמש.

על פי **האישום הראשון** בתאריך 17.7.17 על רקע רצונה של המתלוננת, כי הנאשם יעזוב את הדירה ניגש אליה אחז בראשה באמצעות ידיו ודחפה, כתוצאה מכך נחבט ראשה בקיר. בהמשך איים עליה "תקשיבי לי טוב טוב אם עוד פעם תלכי למשטרה אני גומר אותך אני רוצח אותך" וכן "אם תלכי למשטרה אני יהרוג אותך, יש לי איתך ילדה, אותך אני אחסל". הנאשם אחז בחוזקה בצווארה של המתלוננת וחנק אותה ולאחר תחנונים מצדה שלא יהרוג אותה, שהיא אם בתו ושהיא אוהבת אותו התרצה ושיחרר אותה מאחיזתו.

על פי **האישום השני** הנאשם תקף את המתלוננת בשני מועדים שאינם בידיעת המאשימה עובר ליום 17.7.17.

באירוע הראשון, בתם של בני הזוג וחברתה הקימו רעש בדירה, הנאשם הניח ידו על ראשה של הקטינה. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיניח לקטינה ובתגובה הכה הנאשם בידו את המתלוננת בראשה וברגלה עד הותרת סימן חבלה כחול על רגלה. בהמשך איים הנאשם על המתלוננת באומרו "תסתמי או שאני הורג אותך, אני עכשיו אזרוק עליך כסא" וכן "אני אשבור לך את הפרצוף". הנאשם הורה לה שלא לצאת מהבית במשך שבוע והשביע אותה שלא להתלונן במשטרה.

באירוע השני, בשעת לילה, המתלוננת טיפלה בקטינה שבכתה נוכח כאבי אוזניים, הנאשם קרא למתלוננת וזו השיבה "רגע, אני באה", בתגובה הוא אחז בחוזקה בגרונה באמצעות ידיו וזרק אותה לעבר המיטה. הנאשם חנק את המתלוננת שניסתה להתנגד ללא הצלחה. הוא נענע את צווארה של המתלוננת בעודו חונק אותה וזו התקשתה לנשום והתחננה שיחדל ממעשיו.

ראיות הצדדים לעונש

2. **מטעם המאשימה** הוגש **טע/1** שהינו גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, ובו הרשעה קודמת בת.פ. 56192-11-12 מיום 14.10.13 בעבירות אלימות שונות לרבות כלפי בת זוגו דאז (להלן: "**התיק הקודם**") וכן הרשעה משנת 2000 בעבירות תכנון ובניה. כן הוגש גזר הדין מהתיק הקודם, **טע/2**, בו הושתו על הנאשם 46 חודשי מאסר בפועל לצד מאסרים מותנים.

3. **מטעם הנאשם** העיד **מר א.ד.**, מנהל תחנת הצלה בעיריית א.א.א.א. העד מכיר את הנאשם מזה 15 שנים, מעבודתם המשותפת, כאשר הנאשם עבד עימו לסירוגין. שלושה חודשים טרם מעצרו של הנאשם הם עבדו יחד במשך 10-12 שעות ביום. מהיכרותו, הנאשם הינו אדם נאמן, אדיב, כשרוני, אהוב על ידי הצוות, תפקודו היה מעל ומעבר והוא סיכן את חייו לא פעם למען הצלת מתרחצים. העד סיפר שהיה שבע רצון מתפקודו של הנאשם, שאף ביקש להתקבל כעובד קבוע והעד התכוון להמליץ על כך בחום.

כן הוגשו מטעם הנאשם **נ/1** שהינו מכתבה של המתלוננת, הגב' **א.א.**, שב"כ המאשימה התנגדה להגשתו ועמדה על מסירת הדברים על ידי העדה בבית המשפט. לאחר שהוצג אישור רפואי לפיו הגב' א' חולה ולכן לא התייצבה למסירת עמדתה התרתי הגשת המסמך. במכתבה סיפרה המתלוננת, כי יחסי בני הזוג היו תקינים ורק בחודשים שבסמוך למעצרו של הנאשם חלה הדרדרות שנבעה מאשפוזו של אמו ומהעובדה שאחותה של המתלוננת תבעה אותה, אירועים שהכניסו לחץ ומתח לחיי הזוגיות של השניים.

עוד ציינה, כי סלחה לנאשם על מעשיו. הנאשם מצוי בתהליך חזרה בתשובה, דבר שמשמח אותה, מאחר שזה היה רצונה, ובכוונתם להתחתן ולהרחיב את המשפחה.

היא הוסיפה שהיא והילדה מתגעגעות לנאשם. היא בקשר שבועי עם מרכז דולב ובכוונת בני הזוג לפנות לטיפול זוגי שם. לסיום ביקשה להסתפק בימי מעצרו של הנאשם ולאפשר לו לשוב לחיק משפחתו.

עוד הוגש **נ/2** שהינו פלט משב"ס המפרט את המועדים בהם שהה הנאשם בכלא ומועדי שחרורו. כעולה מהפלט הנאשם שוחרר ברישיון בשל שחרור מוקדם ממאסרו בתיק הקודם ביום 2.7.15 וכי ביום 15.10.15 הוחזר הנאשם למאסר להמשך ריצוי עונשו ושוחרר בסיומו ביום 27.11.16.

4. בתום שלב הטיעונים לעונש, ביקשה ב"כ המאשימה שהות לבחון את עמדתה בטענות ב"כ הנאשם בשאלת תחולת המאסרים המותנים מהתיק הקודם והתירתי לה לעשות כן עד ליום 7.1.18. תגובת המאשימה חרגה מהדיון בשאלת תחולת המאסרים המותנים והתייחסה לנסיבות מסירת מכתבה של המתלוננת (**נ/1**) וביקשה שלא ליתן משקל לדברים שנמסרו בו, שכן המתלוננת סבלה מדלקת עיניים ואין בכך להצדיק הימנעות ממתן עדותה בשלב הטיעונים לעונש. ביום 8.1.18 הגיב ב"כ הנאשם לדברי ב"כ המאשימה ובמקביל הוגש גם מכתבה של המתלוננת בו התייחסה לנסיבות מסירת מכתבה נ/1 והשלשלות הדברים בשיחה הטלפונית בינה לבין ב"כ המאשימה.

אני סבורה שהמאשימה חרגה בתגובתה שלא לצורך כשבחרה להתייחס לנושא שכבר מוצה בדיון במסגרת הטיעונים לעונש ומכל מקום לא מצאתי להתייחס לטענות הצדדים בעניין זה. מטבע הדברים, הדברים שנמסרו ב- נ/1 לא יכולים לסתור את האמור בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, ואף ב"כ הנאשם הבהיר שאינו מבקש לעשות כן.

טיעוני הצדדים לעונש

5. **ב"כ המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים בהם פגעו מעשיו של הנאשם, הגנה על שלמות גופו של אדם ועל אוטונומיית הפרט, שלא יופנה כנגדו מלל מאיים שיש בו להפחידו או להקניטו.

מידת הפגיעה בערכים הנפגעים הינה בינונית עד גבוהה, שכן הנאשם תקף את המתלוננת בברוטליות ואף גרם לחבלה של ממש על גופה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הרי שעסקין בשלושה אירועים שהתרחשו בשלושה מועדים שונים, כאשר חלק מהאירועים היו בנוכחותה של בתם הקטינה.

מדובר ב אלימות כלפי המתלוננת מבלי שקדמו לכך מריבה או טריגר אחר. ב"כ המאשימה ביקשה לתת משקל לנזק ולפוטנציאל הנזק הנובעים מהאיומים החמורים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת. לאיומים ברצח התלוותה אלימות פיזית, כך שהקו המפריד בין האיום למימוש נחצה ובנס לא נגרם למתלוננת נזק בלתי הפיך עת חנק אותה הנאשם בשתי הזדמנויות, בעודה מתקשה לנשום.

ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל מעשה אלימות, כך שלגבי האישום הראשון יעמוד המתחם על 8-28 חודשי מאסר. אשר לאישום השני, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע בגין האירוע הראשון שהמתחם הוא 10-30 חודשי מאסר ובגין האירוע השני 6-24 חודשי מאסר. בתמיכה לעתירתה הפנתה ב"כ המאשימה לאסופה של פסקי דין.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציינה שהנאשם בן 43, הודה במיוחס לו, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי ובעיקר חסך את העדתה של המתלוננת אשר המעמד לא היה קל עבורה, בלשון המעטה. לנאשם הרשעה מהתיק הקודם בעבירות חמורות, בגין ריצה מאסר ממושך בכלא שיקומי והפנתה לנסיבות בו בוצעו העבירות והמעשים עצמם מהתיק הקודם, וכי ניכר שהנאשם לא השקיע מאמציו בשיקום ולא הפנים את לקחי מעשיו הקודמים.

ב"כ המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם בגין האישום הראשון 10 חודשי מאסר, בגין האירוע הראשון באישום השני 14 חודשי מאסר ובגין האירוע השני באישום השני 8 חודשי מאסר והכל לצד ענישה נלווית.

ב"כ המאשימה ביקשה להפעיל את המאסרים המותנים, בני 12 ו-24 חודשים, מהתיק הקודם, בחופף, כך שבפועל יופעל מאסר על תנאי בן 24 חודשים אשר יצטבר לכל תקופת מאסר שתושג בגין תיק זה.

6. **ב"כ הנאשם** הסתייג מדברי ב"כ המאשימה שדיברה רבות בנסיבותיו של התיק הקודם ולמשקל שניתן לו בטיעוני המאשימה.

ב"כ הנאשם ציין, כי כתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי והוא נושא שני אישומים בלבד, אשר מבלי להקל בהם ראש, מדובר בתקיפה שהותירה חבלה בדמות סימן כחול, תקיפה סתם ועבירות איומים.

ב"כ הנאשם ביקש לקבוע מתחם עונש אחד לכל המעשים, מאחר ומדובר באירוע אחד וזאת בהתבסס על מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14).

בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות טען שאמנם מדובר בתיק אלימות במשפחה אך בתקיפה שהותירה סימן כחול ברגלה של המתלוננת, כך שמדובר בתקיפה ברף נמוך ביותר.

ב"כ הנאשם ביקש לקבוע שמתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ל- 12 חודשי מאסר ובתמיכה לעתירתו הפנה לאסופת פסקי דין גם הוא.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טען שהנאשם והמתלוננת הם בני זוג מזה מספר שנים ולהם בת משותפת, וכי בביתם שכן שלום עד האירועים נושא כתב האישום. מדובר באירועים על רקע תקופה קצרה וחולפת של משבר. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה וחסך בצורך להעיד את המתלוננת ובזמן שיפוטי.

ב"כ הנאשם ביקש לתת משקל לעמדת המתלוננת כפי שעולה ממכתבה, **נ/1**. השינוי שעשה הנאשם, החזרה בתשובה, מסייעת לו לתפיסת המתלוננת, והיא פונה בסיום מכתבה בתחוננים לבית המשפט להסתפק בימי מעצרו.

ב"כ הנאשם עתר למקם את עונשו של הנאשם במרכז המתחם ובכך להסתפק בתקופה בה הוא שווה במעצר.

7. **הנאשם** מסר, כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, וכי הוא מתבייש באלימות בה נקט. לדבריו במאסרו הקודם עבר במשך שלוש שנים הליך שיקומי במחלקה לגברים אלימים בכלא חרמון והוא מכה על חטא שחרף

הטיפול הוא נכשל במעשי אלימות כלפי בת זוגו אשר יקרה לו מאוד. גם במעצרו הנוכחי, הוא משולב בטיפול בשתי קבוצות, התמודדות במאסר ובחיים בכלל וכן בתקשורת בין אישית בין בני זוג.

הנאשם סיפר בבכי, כי היה בעצמו קורבן לאלימות במשפחת המוצא, וכי הוא מודע לצורך שלו בקבלת עזרה. הוא התחייב, כי עם שחרורו יפנה עם בת זוגו לטיפול זוגי שיקל עליו לרדת לעומק הבעיה ממנה הוא סובל. אמו מוכנה לסייע לבני הזוג והם עתידים לעבור לגור אצלה בשנה הקרובה, נוכח הנטל הכלכלי הקשה המוטל על כתפי המתלוננת, שכבר צברה פיגור בתשלומים לשכר דירה, ובשל כך ככל הנראה תעזוב בקרוב לבית אמו בצפון. הנאשם הוסיף, כי תהליך החזרה בתשובה מחזק אותו ועוזר לו להבין את הטיפול שעבר, וכי בכוונת בני הזוג להתחתן ולהרחיב את המשפחה וביקש לתת לו הזדמנות נוספת.

דין והכרעה

האם מדובר באירוע אחד או כמה אירועים?

8. בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל, (29.10.14), נקבע מבחן הקשר ההדוק לפיו "אירוע אחד" יכול לכלול "מעשה אחד" ויכול לכלול גם "מספר מעשים" (פסקה 27). בהתאם להלכה זו יש לבחון האם מדובר בתוכנית עבריינית אחת בכפוף לקיומו של קשר ענייני בין העבירות.

לשיטת המאשימה מדובר בשלושה אירועים נפרדים זה מזה ואין לראותם כאירוע אחד למרות שמדובר באותו נאשם ואותה מתלוננת והפנתה לת"פ 19059-07-16 מדינת ישראל נ' ירון לוי (06.12.16) ות"פ 32661-06-13 מדינת ישראל נ' גרינפלד (3.4.16).

בת"פ 19059-07-16 מדינת ישראל נ' ירון לוי (6.3.17) הורשע הנאשם בשמונה אישומים בעבירות אלימות כלפי אשתו ובאישום נוסף כלפי בנו הקטין, באירועים שנמשכו כשנה. נקבע שכל אחד מהאישומים מהווה אירוע נפרד, שאירע במועד אחר, ולכל אחד מהאירועים הייתה התחלה וסוף ומכאן שלא ניתן לומר, כי אך בשל היות המעשים חלק ממערכת היחסים בין בני הזוג, אלה מהווים אירוע אחד.

בת"פ 32661-06-13 מדינת ישראל נ' גרינפלד (3.4.16), הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלושה אישומים של אלימות ואיומים כלפי בת זוג. נקבע, כי המעשים בוצעו במועדים ובנסיבות שונות ולכן יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד וזאת על אף שהאירועים מהווים חלק ממערכת היחסים בין בני הזוג.

לשיטת ב"כ הנאשם יש לסווג את המעשים כאירוע אחד שכן מדובר במתלוננת אחת, העבירות מאותו תחום, על רקע אותו קשר ולכן חלוקה לאירועים שונים הינה מלאכותית. בתמיכה לעתירתו הפנה לעפ"ג (מחוזי חי') 4013-09-15 חוסאם זכור נ' מדינת ישראל (17.12.15) שעניינו עבירות פריצה ולע"פ 5668/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16), שעניינו הונאת פונזי שנפרשה על גבי 5 שנים כלפי עשרות קורבנות ובית המשפט העליון קבע, כי מדובר באירוע אחד.

9. לאחר שבחנתי טיעוני הצדדים מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה ויש לגזור לעניינו מהפסיקה אליה הפנתה. אף שמדובר בשני אישומים וישנה זהות בקורבן בכל האישומים ומדובר בעבירות דומות, לא ניתן לקבל שמדובר במסכת עבריינית אחת אלא יש לראות בכל המעשים שבוצעו באותו מועד כאירוע אחד, כך שסך הכל ישנם שלושה אירועים. הפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם אינה רלוונטית עת עסקין בעבירות אלימות, ובוודאי בעבירות אלימות

בתוך המשפחה.

המעשים בוצעו בשלושה מועדים שונים בהקשר שונה שלכל אחד מהם ההתחלה והסוף שלו ואין קשר ביניהם למעט זהות הקורבן, מערכת היחסים בין השניים ואופי האלימות החוזרת בהם ובאלה אין לקבוע שמדובר באירוע אחד לצורך קביעת המתחם אלא שלושה אירועים שונים.

קביעת מתחם העונש ההולם

10. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בעבירות האלימות בהם נקט הנאשם הם שלמות הגוף והנפש בכלל וההגנה בתוך התא המשפחתי בפרט, כאשר לרוב מדובר בשמירה על החלש מפני התעמרותו של החזק בתוך התא המשפחתי.

מעשי האיום נועדו להביא שליטה וכוח לידי המאיים ומטרתם להניע אחר מביצוע פעולה ללא כל הסכמה מצדו, ובכך הנאשם פגע בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשה וחופש פעולתה של המתלוננת (ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, (6.9.89) פסקה 6) ות"פ 2174-03-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (4.12.17)).

המחוקק אף מצא לנכון לקבוע, כי העונש בצדן של עבירות תקיפה המבוצעות כלפי בת זוג יהיה כפול מזה הקבוע לאותה עבירה. אין ספק כי אלימות זו המופנית כלפי בת זוג, פוגעת בביטחון הקיומי של אישה בביתה ומקבעת את חוסר האיזון בחברה ובתא המשפחתי.

יפים לעניין זה דברי כבוד השופטת פורקצ'ה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.07), פסקה 7:

"במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתים העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכזי וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתים האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

וכן דברי השופט עמית בע"פ 669/12 יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל (19.04.12), פסקה 3:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים

מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה".

וראו גם עמדת המשפט העברי בע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל, ((10.1.93), פסקה 7):

"סלידה זו ממעשה העבירה דנן, המעוות את דמותה התרבותית הבסיסית של המשפחה מצאה ביטוי מאלף במשנתם של חכמים... "אמר ר' חלבו: לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו..."

...

"וכן צוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי ממונו... ויהא דיבורו עמה בנחת ולא יהא עצב ולא רגז..."

12. על פי האישום הראשון אחז הנאשם בראשה של המתלוננת, דחפה וראשה נחבט אל הקיר. בהמשך איים שירצח אותה, חנק אותה והפסיק רק לקול תחנוניה.

באישום השני היכה הנאשם על רגל המתלוננת וגרם לה לסימן כחול, איים עליה והורה לה שלא לצאת מהבית והשביע אותה שלא תפנה למשטרה. במועד אחר אחז הנאשם בגרונה של המתלוננת, זרקת למיטה, חנק אותה ונענע צווארה עד שהתקשתה לנשום והתחננה בפניו שיפסיק.

משכך מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הינה בינונית בהתחשב בהיקף התקיפה, תוצאותיה וחומרת האיומים.

13. **בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** יש לתת את הדעת להיקף המעשים, שלושה אירועי תקיפה שונים, כאשר האלימות והאיומים מופעלים על עניינים של מה בכך ולאירועי התקיפה לוו לרוב איומים לפגיעה בחיי המתלוננת. האירועים בפרט האישום השני היו בנוכחותה של בתם הקטינה.

מכתבה של המתלוננת, נ/1, שופך מעט אור על התקופה בה התרחשו האירועים, בהם היו בני הזוג תחת לחץ בשל נסיבות משפחתיות של השניים. מכל מקום אין באלה, כדי להקהות מחומרתם של המעשים ובוטות האיומים. תוכן האיומים מלמד על רצון הנאשם לשלוט בהתנהלותה של המתלוננת.

הנזק שנגרם למתלוננת אמנם אינו גדול, סימן כחול ברגלה, אך פוטנציאל הנזק הגלום בהתנהגותו של הנאשם חמור. הנאשם אחז בראשה של המתלוננת ודחף אותה כך שראשה הוטח בקיר, חנק אותה בשתי הזדמנויות בידי עד כדי תחנונים מצידה שישחרר אותה מאחיזתו. זאת לצד הטלת מורה ופחד בביתם תוך הוראות מפורשות שלו למתלוננת להישאר בבית ולא לבקש עזרה מהרשויות.

14. בית המשפט העליון קבע, כי יש להילחם בתופעת אלימות במשפחה באמצעות מדיניות ענישה מחמירה (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (11.10.07) וע"פ 9192/11 שמעון אדרי נ' מדינת ישראל (19.04.12)).

15. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** בעבירות אלימות ברף בינוני המופנות כלפי בת זוג מלמדת על מנעד רחב של ענישה, אך עיקרה ענישה ממשית בדרך של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

רע"פ 6624/14 פלוני נ' מדינת ישראל (06.10.2014), המבקש הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג (שלושה אישומים) ותקיפה סתם כלפי בת זוג (שני אישומים). נגרמה למתלוננת נפיחות במצחה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 7 ל-24 חודשי מאסר בפועל לכלל העבירות והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש, והדגיש כי נסיבות חייו הקשות ומאמצי השיקום, אין באלה כדי להצדיק הפחתה מעונש המאסר. רשות הערעור לעליון נדחתה.

ת"פ 26008-01-13 מדינת ישראל נ' פלוני (13.01.15), הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן בשלוש עבירות איומים, שלוש עבירות של תקיפת בת זוג ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת-זוג. במסגרת ההסכמה התחייב הנאשם להעביר למתלוננת פיצו בסך של ₪ 20,000 ולא הייתה הסכמה לגבי יתר הרכיבים.

הנאשם היכה את המתלוננת באגרוף בעינה וגרם לדימום זעיר. המתלוננת הלכה לשטוף פנים והתעלפה. במועד אחר איים על המתלוננת ואחיה כשבדו סכין. בית המשפט קבע מתחם אחד לתקיפה חבלנית של בת זוג ואיומים (אישום רביעי) 10-24 חודשי מאסר ולאירוע תקיפת בת זוג בלוויית איומים ובין שללא איומים (אישומים ראשון, שני ושלישי) מתחם של 8-18 חודשי מאסר בפועל. לאיומים בסכין (אישום שישי) קבע מתחם של 6-18 חודשי מאסר בפועל. לנאשם עבר מכביד, לרבות בעבירות אלימות כלפי בת זוג. הושתו על הנאשם 24 חודשי מאסר.

אני מוצאת להפנות גם לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה והינה רלוונטית לענייננו:

רע"פ 977/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.02.16), המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, תקיפת בת זוג סתם, היזק לרכוש במזיד (שלוש עבירות) ואיומים (2 עבירות). בית משפט השלום קבע, כי מתחם הענישה נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. לנאשם עבר פלילי מכביד, לרבות בעבירות אלימות והוא הפר את תנאי שחרורו מספר פעמים במהלך מעצרו. הנאשם שולב באופן חלקי בהליך שיקום. נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הפחית בעונשו של הנאשם ל-18 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

ע"פ (מחוזי מרכז) 644-09-16 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.17), הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בשני אישומים (מתוך שבעה) שעניינם תקיפת בת זוג ואיומים. האישום האחד בוצע בעת שהמתלוננת מצויה בחודש התשיעי להריונה. בית משפט השלום קבע שני מתחמים שונים; ביחס לאישום הראשון נקבע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל. אשר לאישום השני נקבע מתחם שנע ממאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות. בהתחשב בהעדף אופק שיקומי ובהעדף עבר פלילי הושתו על המערער 10

חודשי מאסר בפועל, 5,000 ₪ קנס ו-10,000 ₪ פיצוי למתלוננת. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

ת"פ 27185-12-14 **מדינת ישראל נ' אופיר גרינברג** (02.03.16), הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בארבעה אישומים המייחסים לו עבירות של תקיפת בת זוג (שתי עבירות), תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ואיומים. כתוצאה מדחיפתה של המתלוננת נגרמו לה שטפי דם בזרועותיה ובברך. נקבע מתחם לכל אירוע; לתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש ברף בינוני-גבוה נקבע מתחם שבין מאסר למספר חודשים שיכול ויורו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בגין תקיפת בת זוג ברף בינוני-נמוך נקבע מתחם שבין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל. לעבירת האיומים ברף גבוהה נקבע מתחם שבין מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נעדר עבר פלילי. הושתו עליו 10 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 37272-11-14 **מדינת ישראל נ' מזנגיה** (19.1.16), הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, היכה בפניה וגרם לה לדימום באפה. נקבע, כי מתחם העונש נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל-15 חודשי מאסר בפועל. לנאשם הרשעה אחת באלימות כלפי אותה מתלוננת. בית המשפט גזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי בעפ"ג 6829-03-16 **מזנגיה נ' מדינת ישראל** (15.1.17) קיצר עונשו ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

כן מצאתי להפנות לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם ושהינה רלוונטית לעניינו:

רע"פ 8833/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.15), המבקש הורשע, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, תקיפת סתם כלפי בת זוג ואיומים. הנאשם תקף את המתלוננת בארבע הזדמנויות שונות במהלך שנתיים, ובין היתר גרם לחבלות בפניה ובצווארה, שפשופים, נפיחות וכאבי ראש, חנק אותה עד שהתקשתה לנשום והיכה אותה וגרם לה שפשופים והמטומות. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל. לאחר שנתן דעתו להבעת החרטה, לכך שמדובר באפיזודה חולפת ולנזק הצפוי למשפחת הנאשם משליחתו למאסר, גזר עליו בית המשפט ענישה צופה פני עתיד. בית המשפט המחוזי קבע שהמתחם שנקבע ראוי אך קיבל את הערעור והחמיר בעונשו של הנאשם והעמידו על 7 חודשי מאסר בפועל. רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה תוך קביעה, כי בנסיבות העניין לא ניתן להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות, וכי אין בעמדתה של המתלוננת או בקיומו של שלום בית כדי לשנות מהתוצאה.

רע"פ 11/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.01.15), הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בשני כתבי אישום שעניינם עבירות של תקיפת בת זוג, אימים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית לבת הזוג. המתלוננת הייתה בהיריון מתקדם, הנאשם איים עליה שאם לא תחזור מיד הביתה הוא יוריד לה את התינוק שבבטן, סטר לה ובעט בבטנה, כתוצאה מכך נזקקה לבדיקות והשגחה רפואית. חצי שנה לאחר מכן, תפס אותה בשערותיה, ניער את ראשה, סטר בפניה ובעט בה וכתוצאה מכך נגרמה למתלוננת נפיחות בעין שמאל, ניגר דם מאפה ונגרם לה סימן כחול באפה. בית משפט השלום קבע, כי מתחם הענישה נע בין 6 ל-15 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בהתחשב במצבו הרפואי (מחלת נפש) והכלכלי של הנאשם נגזרו עליו 7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור והדגיש, כי המבקש הורשע בשתי עבירות נפרדות שבוצעו במועדים שונים ובנסיבות אלה גזר הדין נוטה לקולא. בקשת רשות לערעור לבית המשפט העליון נדחתה.

עפ"ג (מחוזי ים) 62289-12-16 **א.ק. נ' מדינת ישראל** (01.02.17), המערער הורשע על יסוד הודאתו בשני אישומים שעניינם תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש (ריבוי עבירות) ותקיפת בת זוג. הנאשם תקף את המתלוננת

כשהיא בחודש השלישי להריונה, וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות בכתפה וברגלה ורגישות בבטנה. באירוע אחר סטר למתלוננת בפניה והיכה אותה באגרופים מספר פעמים ברגליה. בית משפט השלום קבע, כי מדובר באירוע אחד וקבע, כי מתחם העונש ההולם הינו מאסר בפועל לתקופה הנעה בין מספר חודשים ועד שנתיים. לנאשם עבר בעבירות ביטחוניות. הושתו על המערער 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

ת"פ 47161-04-16 **מדינת ישראל נ' יצחק יונגר** (26.12.17), הנאשם הורשע בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (שתי עבירות), תקיפה סתם של בת זוג ואיומים (שתי עבירות). על רקע רצונה של המתלוננת להתגרש תקף אותה, אחז בצווארה והותיר סימן אדום, עת ברחתה רדף אחריה עם סכין ואיים להרוג אותה. במועד אחר הצמיד כרית לפניה וחסם את פיה. באישום השני הנאשם הוריד את חגורת מכנסיו, הצמיד את המתלוננת לארון והכה פעמים בארון באמצעות החגורה ובפעם השלישית הכה את ידה של המתלוננת וגרם לה סימן אדום ביד. התקבל תסקיר שלילי בעניינו של הנאשם. בית המשפט קבע, כי מדובר באירוע אחד ולכן נקבע מתחם אחד בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ביקש לחזור בו מהודייתו ובקשתו נדחתה. בית משפט התחשב בחלופי הזמן, בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, וכי הוא מרותק לכיסא גלגלים כתוצאה מפגיעת קסאם, ובעמדת המתלוננת שביקשה שלא לגזור עליו מאסר בפועל והשית עליו ענישה צופה פני עתיד לצד קנס בסך 8000 ₪ והתחייבות בסך 15,000 ₪.

ת"פ 11798-11-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.10.17) הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ותקיפה סתם של בת זוג (שתי עבירות). הנאשם הכה את המתלוננת על צווארה, נשך אותה ביד והותיר סימן נשיכה וכן הכה באגרופ בגבה. בשים לב לעובדה, כי הנאשם תקף את המתלוננת בשלוש הזדמנויות נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר בפועל. לנאשם עבר פלילי לרבות בעבירת איומים. בני הזוג עתידים לשוב לחיות יחד ובית המשפט קבע שאין להקל ראש בעמדתה שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי. עוד התחשב בית המשפט בשיקולי שיקום בהתבסס על תסקירי שירות המבחן אשר התרשמו, כי הנאשם עורך מאמצים מדי יום להתמסר לטיפול, וכי המסוכנות ממנו הצטמצמה. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, קנס בסך 2,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪. ערעור בתיק תלוי ועומד בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 64946-11-17 **פלוני נ' מדינת ישראל**.

16. לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות המעשים אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם באישום הראשון, תקיפה סתם ואיומים, מעשים ברף חומרה בינוני, הינו ממאסר בן 6 חודשים ל-12 חודשים.

מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם באירוע הראשון באישום השני, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, מעשים ברף חומרה בינוני, הינו ממאסר בן 10 חודשים ל-20 חודשים.

מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם באירוע השני שבאישום השני, תקיפה סתם ברף חומרה בינוני, הינו בן מאסר למספר חודשים ועד 12 חודשים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו והנזקים שנגרמו לו מביצוע העבירה ומהרשעתו;** הנאשם בן 43, הטלת עונש מאסר לתקופה ארוכה תפגע בו ובתעסוקתו מטבע הדברים. עובדת היותו במעצר והעובדה שהמתלוננת קורסת תחת עול הפרנסה ניכרים בנאשם.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם;** מעצרו של הנאשם הביא למצוקה כלכלית של המתלוננת, שלא מצליחה לעמוד בתשלום שכר הדירה ועתידה לפנות את דירתם ולעבור להתגורר אצל אמו של הנאשם בצפון הארץ. המתלוננת ביקשה את רחמי בית המשפט כדי לאפשר לבני הזוג לשוב לחיות יחד ולשקם חייהם.

הלכה היא כי אין בעמדתה של קורבן העבירה, בת הזוג החווה אלימות מהנאשם, כדי להוות שיקול לקולא בגזירת העונש, זאת בשל יחסי התלות ודפוס ההתנהגות של קרבן האלימות (רע"פ 7513/12 **מרעי נ' מדינת ישראל** (22.10.12) וע"פ 9468/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.6.09)).

יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מעמדתה של המתלוננת, והשפעת הענישה עליה ועל בתם הקטינה. המתלוננת ביקשה שלא למצות את הדין עם הנאשם, לתת הזדמנות למערכת היחסים ביניהם ולרצונם לפנות לאפיק טיפולי, להתחתן ואף להרחיב את המשפחה.

ג. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב;** הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן ובכך חסך בצורך להעיד את המתלוננת שהמעמד לא היה לה קל, כפי שמסרה ב"כ המאשימה ולחסכון בזמן שיפוטי. הנאשם סיפר, כי שולב במסגרת טיפולית בתוך כותלי בית הסוהר ובכוונתו להמשיך בטיפול הקבוצתי והפרטני. כאמור, בכוונת בני הזוג להתחיל בטיפול זוגי לאחר שחרורו של הנאשם מהמאסר בתיק. ממכתבה של המתלוננת, נ/1, ניכר כי תהליך החזרה בתשובה בו מצוי הנאשם מעניק לה ביטחון שזה יערוך שינויים בחייו.

לצד כל אלה, יש לזכור, כי שילובו של הנאשם בטיפול במסגרת מאסרו הקודם לא מנע ממנו ביצוע המעשים בתיק זה, והכל על עניינים של מה בכך.

ד. **נסיבות חיים קשות שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה;** הנאשם סיפר בבכי, כי חווה אלימות מצד אביו המנוח בצעירותו והצטער על כך שהוא נוהג כפי שאביו נהג ובכך הוא מסב צער לאמו שישבה באולם בית המשפט ודמעה במהלך דבריו.

ה. **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו;** לנאשם כאמור שתי הרשעות, האחת משנת 2000 בעבירות של תכנון ובניה והשניה הרשעה מהתיק הקודם בעבירות של אלימות חמורה בגינה הושתו עליו 46 חודשי מאסר בפועל. הנאשם סיים לרצות את עונשו בתיק הקודם אך בנובמבר 2016 ובתוך מספר חודשים שב וביצע את העבירות בתיק זה שבפניי. יש בכך ללמד, כי הנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו, אלימות בכלל ואלימות כלפי בת זוג בפרט. הישנות של אלימות כלפי בת זוג יכולה ללמד על דפוס פעולה כלפי בנות זוג, במיוחד אמורים הדברים כאשר אין זהות בין המתלוננת בתיק זה לתיק הקודם.

18. עוד נתתי דעתי לחוות דעתי החיובית של מנהלו של הנאשם, לנסיבותיו חייו ולכך שכיום הוא עושה מאמצים לקבלת עזרה מקצועית והצהרת בני הזוג, כי יפנו לקבלת טיפול זוגי עם שחרורו, להישנות של עבירות

כלפי בת זוג חרף הליך טיפולי קודם, ולמצוקה הכלכלית אליה נקלעה המתלוננת לאחר מעצרו של הנאשם, וכי אמו של הנאשם תהווה מקור לסיוע עבורם.

19. לאחר שנתתי דעתי לכלל השיקולים שפורטו לעיל אני סבורה שיש למקם עונשו של הנאשם במרכז מתחם העונש ההולם.

שאלת תחולת המאסרים המותנים

20. בין הצדדים נתגלעה מחלוקת באשר לשאלה האם כליאה לאחר הפקעת רישיון בשל שחרור מוקדם מפסיקה את מרוץ תקופת המאסר המותנה, וכפועל יוצא מכך האם המעשים בהם הורשע הנאשם בתיק זה בוצעו בתוך תקופת התנאי מהתיק הקודם.

21. כאמור הושתו על הנאשם שני מאסרים מותנים בני 12 ו- 24 חודשים ביום 14.10.13 במסגרת ת"פ 56192-11-12.

מאסר על תנאי בן 24 חודשים לתקופה של שנתיים בין היתר בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק ומאסר על תנאי בן 12 חודשים לתקופה של שנתיים בגין עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

22. אין מחלוקת בין הצדדים בדבר אמיתות הרישום ב- **נ/2** ועל כן בהתבסס על הפלט, הנאשם השתחרר ממאסר ברישיון ביום 2.7.15, וחזר לרצות את המשך עונשו ביום 15.10.15 לאחר שהופקע השחרור המוקדם. ביום 27.11.16 שוחרר הנאשם לאחר סיום ריצוי מלוא עונשו.

23. אין חולק, כי על פי האישום הראשון המעשים בוצעו ביום 17.7.17 ואילו המעשים באישום השני בוצעו במועדים שאינם ידועים אך טרם יום 17.7.17.

24. אין גם חולק שמעשיו של הנאשם נכנסים בגדר העבירות עליהם חלים המאסרים המותנים שהושתו בתיק הקודם והשאלה שנותרה בין הצדדים היא תחולתם של אותם מאסרים מותנים במועד ביצוע העבירות נשוא תיק זה.

25. ב"כ המאשימה סברה שיש להורות על הפעלת המאסרים המותנים. לאחר שמיעת טיעוני ב"כ הנאשם ביקשה למסור תגובתה בכתב. בתגובתה אישרה ב"כ המאשימה, כי הנאשם אכן שוחרר ברישיון ביום 2.7.15 ולכן המאסר המותנה בתוקף עד ליום 2.7.17, 15 ימים בלבד עובר לאישום הראשון.

עדו נטען, כי כתב האישום תוקן לאחר משא ומתן ארוך בין הצדדים ובו צוין שהאירועים באישום השני אירעו בשני מועדים נפרדים לפני יום 17.7.17 ולא בכדי לא נרשם שאלה היו בסמוך ליום 17.7.17, וכי במסגרת המשא ומתן

הסניגור טען שהתנאי ארוך אך לא טען לאי תחולתו.

משלא צוין, כי העבירות באישום השני בוצעו בסמוך ליום 17.7.17 המאשימה שבה על עתירה להורות על הפעלת המאסרים המותנים.

26. ב"כ הנאשם טען, כי מניין המאסרים המותנים הוא החל מיום שחרורו של הנאשם ברישיון, דהיינו **2.7.15** ואין בהפקעת הרישיון והשבתו לכלא להפסיק את מניין התקופה.

עוד ציין ב"כ הנאשם, כי האישום הראשון הינו מיום 17.7.17 ומועד ביצוע העבירות באישום השני לא צוין במפורש אלא נקבע שהוא לפני יום 17.7.17 ועל כן יש לבחור בפירוש המקל עם הנאשם ולקבוע, כי העבירות נשוא התיק הנוכחי בוצעו לאחר יום 2.7.17, והמשמעות היא שבמועד זה פקעו המאסרים המותנים מהתיק הקודם. בתמיכה לעתירתו הפנה ב"כ הנאשם לע"פ 2713/01 **פחימה נ' מדינת ישראל** (26.06.03), ע"פ 5877/13 **גאלב נ' מדינת ישראל** (02.04.15) עפ"ג (מחוזי ב"ש) 47156-05-17 **אבו עלי נ' מדינת ישראל** (14.6.17) ועפ"ג (מחוזי חיפה) 32362-06-14 **קיס נ' מדינת ישראל** (07.07.14).

27. לאחר שבחנתי טיעוני הצדדים והאסמכתאות שצירף ב"כ הנאשם, אני קובעת, כי המאסרים המותנים לא היו בתוקף בעת ביצוע העבירות על ידי הנאשם. ולהלן נימוקי.

28. על מנת להכריע במחלוקת זו יש לפעול בשני שלבי בדיקה.

בשלב הראשון נבדוק האם הפקעת הרישיון "מפסיקה" את תקופת התנאי במובן זה שתקופת התנאי תפוצל ותחל שוב מיום שחרורו ממאסר לאחר סיום ריצוי תקופת המאסר המלאה.

בשלב השני נבדוק האם ביצע הנאשם את המעשים בהם הורשע בתוך תקופת התנאי.

29. סעיף 52 (ג) לחוק קובע, כי תקופת התנאי תחל מיום שחרורו של הנאשם מן המאסר וזו לשון **"תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר..."**.

30. בשורה של פסקי דין נקבע, כי הרציונאל של מאסר על תנאי הינו הרתעה כאשר הנאשם נמצא מחוץ לכותלי הכלא ופרשנות מרחיבה לסעיף 52(ג) באופן שיחמיר עם הנאשם מנוגדת לעקרון החוקיות (רע"פ 7589/97 רחמים נ' מדינת ישראל, (21.6.98), פסקה 13).

כך נקבע גם בע"פ 2713/01 **פחימה נ' מדינת ישראל** (26.06.03) (פסקה 3) בעניין דומה לעניינו, במסגרתו נאשם שוחרר ברישיון וזה הופקע והוא שב לריצוי יתרת עונשו ונדונה השאלה האם כליאה לאחר הפקעת הרישיון מפסיקה מרוץ תקופת המאסר המותנה. בית המשפט העליון ביטל הפעלת המאסר המותנה תוך קביעה:

"סעיף 52(ג) לחוק העונשין אינו ממלא את כל החללים בתקופת הכליאה ובמקום שאין כיסוי לחלל, נפגעת האפקטיביות של המאסר שעל-תנאי. ברם, אל לנו למלא בדרך הפרשנות את אשר החסיר המחוקק. הפעלת המאסר שעל-תנאי, שהוא סוג של עונש, במצבים החורגים מהגבולות שהותוו לו בהוראת סעיף 52(ג) לחוק העונשין ובאופן שיש בו להחמיר עם הנאשם, מנוגדת לעקרון החוקיות במשפט הפלילי, עקרון - שזכה לעיגון חקיקתי עם חקיקת חוק העונשין (תיקון מס' 39 - חלק מקדמי וחלק כללי) תשנ"ד-1994. יש להימנע, על-כן, מלנקוט בדרך של פרשנות מרחיבה".

31. מן הכלל אל הפרט, **במענה על השאלה הראשונה**, האם הפקעת הרישיון "מפסיקה" את מנין תקופת התנאי, התשובה הינה שלילית. מלשון החוק והפסיקה, באין הוראה אחרת, מנין תקופת התנאי יחל ביום שחרורו של הנאשם ברישיון, דהיינו מיום 2.7.15 ולא ניתן לפצל את התקופה חרף העובדה שהנאשם הושב למאסר לסיום ריצוי יתרת עונשו. משמעות הדבר הינה, כי תקופת המאסרים המותנים תמנה החל מיום 2.7.15 למשך שנתיים.

במענה לשאלה השנייה, האם ביצע הנאשם את העבירות בהן הורשע בתוך תקופת התנאי שהוטלה עליו, הרי שהתשובה לשאלה זו תיבחן בנפרד לכל אחד מהאישומים.

שני המאסרים המותנים שהוטלו על הנאשם הינם למשך שנתיים מיום 2.7.15 ועל כן במועד ביצוע העבירה באישום הראשון, ביום 17.7.17 המאסרים המותנים לא היו בתוקף.

אשר לאישום השני, נקבע שהעבירות בו בוצעו טרם יום 17.7.17 אך לא צוין המועד. בכתב האישום צוין במפורש, כי מועד זה אינו ידוע למאשימה.

מכאן שישנן שתי פרשנויות אפשריות. האפשרות הראשונה, הינה כי העבירות נשוא האישום השני בוצעו בין יום 2.7.17 ליום 17.7.17 כך שהמאסרים המותנים לא חלים.

האפשרות השנייה, הינה שהעבירות נשוא האישום השני בוצעו לפני יום 2.7.17 ולכן המאסרים המותנים חלים ויש להפעילם בגין האירועים נשוא האישום השני.

32. אין בידי לקבל את האפשרות השנייה.

סעיף 34 לחוק אשר כותרתו "פרשנות" קובע, כי **"ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין".**

כתב האישום קבע, כי העבירות באישום השני בוצעו טרם יום 17.7.17 אך לא נקב במועד כלשהו מעבר לכך. קבלת עמדת המאשימה משמעה יציקת מועד בדיעבד לתוך כתב האישום בו הורשע הנאשם באופן שיקבע שהעבירות בוצעו עובר ליום 2.7.17, הוא יום פקיעת המאסרים המותנים. פרשנות זו טומנת בחובה הכרעה על מועד שהמאשימה עצמה ציינה בכתב האישום שאינו בידיעתה, אפשרות שהיא בבחינת הפרשנות המחמירה עם

הנאשם ואין בידי לקבלה משלא הובאו ראיות לכך.

33. מאחר ולא ידוע מועד ביצוע העבירות נשוא האישום השני הספק צריך לפעול לטובת הנאשם כך שתאומץ הפרשנות המקלה עם הנאשם מבין כלל הפרשנויות האפשריות, כך שמועד המעשים באישום השני יכול שקרה בין יום 2.7.17 ליום 17.7.17 ולכן אין תחולה למאסרים המותנים מהתיק הקודם.

סוף דבר

34. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 13 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו 20.7.17.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע לפי חוק העונשין.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג עוון לפי חוק העונשין.
- ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 7,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות בהן הורשע. ההתחייבות הכספית תיחתם עוד היום במזכירות בית המשפט. היה ולא תיחתם, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.
- בהסכמת הצדדים יוחזר הטלפון הנייד של הנאשם המצוי בתחנת המשטרה, ותעודת זהות ככל שנתפסה, לידי אמו ג.ק. ת"ז.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי.

מיום 2.4.1978

ת"ט תשל"ז-1977

ס"ח תשל"ז עמ' XVI

איומים [א/100] [תשל"ג]

ניתן היום, ט"ו שבט תשע"ח, 31 ינואר 2018, במעמד הצדדים.